vednosti na základe fikcie, že pseudonym je tajomstvo redakcie. Odvolací súd sprostil obžalovaného obžaloby podľa bodu 2 § 326 tr. p., lebo nemal za dokázané, že inkriminovaný článok vzťahuje sa na osobu súkromného žalobcu, a že obžalovaný mieril svojím prejavom na súkromného žalobcu. Sťažovateľ však uplatňovanou námietkou nedokazuje, že obžalovaný vedel, že súkromný žalobca používa rečeného pseudonymu a tým menej, že inkriminovaný článok sa naňho vzťahuje. Z obsahu inkriminovaného článku samého tiež neľze dovodzovať, že by sa tam uvedené skutky opravdu vzťahovaly na osobu súkromného žalobcu. Smysel závadného článku treba vykladať len podľa jeho skutočného obsahu tak, ako pôsobí na priemerného čitateľa. V označení »pán Všadebol« možno však spatrovať len pojem, utvorený pisateľom ku charakterizovaniu určitého spoločenského typu ľudí, pojem, ktorý z obsahu článku logicky vyplýva. Preto z obsahu tohoto článku samého nemožno uzatvárať, že by obžalovaný mal tým na mysli apostrofovať súkromného žalobcu. Zmätočná sťažnosť bola preto v celom obsahu ako bezzákladná podľa odst. 1 § 36 por. nov. zamietnutá.

Čís. 4453.

Ustanovení § 205 a) tr. zák. nechrání práva jednotlivých věřitelů na stejnoměrné (s ostatními) uspokojení jejich pohledávek, nýbrž chrání povšechný nárok veškerého věřitelstva, po případě určitých skupin věřitelů, by k jejich uspokojení bylo — pokud ho k tomu třeba — použito celého nebo třeba části jmění dlužníkova, dotčené onou skupinou, takže (s výhradou stíhání podle § 485 tr. zák. a § 486 čís. 2 tr. zák.) vypadá z dosahu § 205 a) tr. zák. použití jmění nebo dotčené jeho části k uspokojení některého nebo některých věřitelů bez ohledu na sbíhající se nárok věřitelů ostatních.

Ustanovení § 485 tr. zák. předpokládá vědomí dlužníka o jeho neschopnosti uspokojiti pohledávky všech věřitelů úplně podle pravidel řádného hospodaření, najmě řádného provozu dlužníkova podniku.

Nevyžaduje se, by z poskytnutí výhody jednomu věřiteli skutečně nastala škoda jiným věřitelům, stačí úmysl k tomu směřující.

(Rozh. ze dne 9. září 1932, Zm I 231/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Kutné Hoře ze dne 20. února 1931, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200, 203 tr. zák., zločinem podvodného úpadku podle § 205 a) tr. zák., přečinem nadržování věřiteli podle § 485 tr. zák. a přestupkem zmaření exekuce podle § 3 zák. čís. 78/83, zrušil napadený rozsudek v odsuzující části a věc vrátil nalézacímu soudu k opětnému projednání a rozhodnutí, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost důvodně namítá po stránce právní, že v prodeji pušek nešlo o zmenšení jmění, tudíž ani o odstranění nebo zcizení slo-

žek jmění po rozumu § 205 a) tr. zák., ano není rozsudkem zjištěno, že docílená úplata neodpovídala skutečné hodnotě zcizených pušek (srovnej rozhodnutí čís 3187 sb. n. s.). Rovnala-li se docílená úplata skutečné hodnotě prodaných pušek a došlo-li takto souzeným prodejem jen k přeměně složky jmění stěžovatelova beze změny poměru mezi celkovou hodnotou aktiv a součtem pasiv stěžovatelových, mohla býti předmětem postupu § 205 a) tr. zák. stíhaného jen docílená úplata nebo třeba kupní cena. Že ta byla z jmění stěžovatelova neb alespoň z dosahu exekuce věřitelů vybavena a učiněna věřitelům nepřístupnou, není rozsudkem zjištěno. Pouhé, rozsudkem zjištěné ponechání si strţených peněz stěžovatelem pro sebe nerušilo dosavadní poměr mezi aktivy a pasivy a neznemožňovalo, ba ani neztěžovalo věřitelům vedení exekuce na docílenou úplatu, nezmenšovalo jmění stěžovatelovo a nebylo pramenem anebo příčinou ztenčení uspokojení věřitelů. Uvádí-li rozsudek jako protiklad ponechání si strţených peněz pro sebe, že si stěžovatel neponechal strţené peníze pro stejnoměrné uspokojení svých věřitelů, přesněji, že jich k tomu nepoužil, neuvědomil si nalézací soud, že ustanovení § 205 a) tr. zák. nechrání práva jednotlivých věřitelů na stejnoměrné — s ostatními — uspokojení jejich pohledávek, nýbrž chrání povšechný nárok veškerého věřitelstva, po případě určitých skupin věřitelů, by k jejich uspokojení bylo — pokud ho k tomu třeba — použito celého nebo třeba části jmění dlužníkova, dotčené onou skupinou, takže — arciť s výhradou stíhání podle § 485 tr. zák. a § 486 čís. 2 tr. zák. — vypadá z dosahu § 205 a) tr. zák. použití jmění nebo dotčené jeho části k uspokojení některého nebo některých věřitelů bez ohledu na sbíhající se nárok věřitelů ostatních. Proto je důvodnou i výtka stížnosti, že rozsudek nezjišťuje, k čemu stěžovatel peněz za zabavené pušky strţených vůbec použil, a neuvádí důvody pro výrok, správně nezjišťuje skutečnosti opodstatňující výrok, že stěžovatel ztenčil uspokojení věřitelů.

Zabezpečujíc proti úmyslnému porušení dlužníkem zásadu, že, nestačí-li jmění dlužníka několika věřitelů k úplnému uspokojení všech jeho věřitelů, jest uspokojiti pohledávky jednotlivých věřitelů stejnoměrně kvotou, již určí poměr hodnoty všech aktiv k součtu všech pasiv, předpokládá ustanovení § 485 tr. zák. nutně takový stav vědomí dlužníkova, který ho zavazuje k šetření oné zásady, vědomí dlužníka o jeho neschopnosti k placení, k tomu, by uspokojil pohledávky všech věřitelů úplně podle pravidel řádného hospodaření, najmě řádného provozu dlužníkova podniku. Proto je stížnost v právu i námitkou, že rozsudek jest v části o přečinu § 485 tr. zák. právně mylný a zmatečný podle čís. 9 písm. a) § 281 tr. ř. z důvodu, že není v něm pro dobu souzeného postupu inventáře zjištěno vědomí stěžovatele — jím alespoň jasným nepochybným způsobem nedoznané — o neschopnosti k placení, přesněji vědomí stěžovatele o skutečnostech, jež by opodstatňovaly neschopnost stěžovatele k placení. Je-li dotčená část rozsudku zmatečnou již z tohoto důvodu, netřeba podrobného rozboru ostatních k ní hledících vývodů stížnosti a stačí podotknouti, že skutková podstata § 485 tr. zák. nevyžaduje, by z poskytnutí výhody jednomu věřiteli skutečně nastala škoda jiným věřitelům, nýbrž stačí úmysl k tomu směřující, stačí, že jednání pachatelovo bylo podle povšechné povahy své způso-

bilé a směřovalo podle úmyslu pachatelova k tomu, by se ostatním věřitelům dostalo na uspokojení pohledávek méně, než by se jim bylo dostalo, kdyby nebyla věřiteli, jemuž nadržováno, poskytnuta výhoda, o kterou jde.

Čís. 4454.

Okolnost, že porotní sbor soudní po vynesení rozsudku smrti proti předpisu 2. věty prvého odstavce § 264 tr. ř. neodložil výkon trestu na svobodě, uloženého rozsudkem, jenž předcházel odsouzení pro hrdelní zločin, spáchaný před prvým rozsudkem, ač bylo při porotním hlavním přelíčení zjištěno, že si obžalovaný trest ten odpykává, není na závadu odsouzení k trestu smrti.

Výkon takového trestu na svobodě není zostřením trestu smrti po rozumu § 50 tr. zák.; porušení předpisů o výkonu trestu nezakládá zmatek (§ 344 čís. 12 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 10. září 1932, Zm II 234/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního soudu v Novém Jičíně ze dne 15. února 1932, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem loupežné vraždy, zjednané podle §§ 134, 135 čís. 2 a 3 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

S hlediska důvodu zmatečnosti podle čís. 12 § 344 tr. ř. namítá zmateční stížnost, že soud neprávem uložil trest smrti, vykročiv z mezí zákonné sazby. Podle spisů Tk VI 705/31 krajského soudu v Novém Jičíně bylo v roce 1930 proti obžalovanému pro krádeže v tomto roce spáchané zahájeno trestní řízení a na základě obžaloby, podané dne 17. prosince 1931, konáno dne 14. ledna 1932 hlavní přelíčení, při němž bylo zjištěno, že obžalovaný je ve vyšetřovací vazbě pro zločin vraždy. Obžalovaný byl dne 14. ledna 1932 pro zločin krádeže odsouzen k trestu těžkého žaláře na čtyři měsíce a téhož dne (14. ledna 1932) byl nařízen výkon tohoto trestu, který byl odpykán dnem 29. dubna 1932. Při hlavním přelíčení porotním, konaném dne 15. února 1932, bylo pak výslovně zjištěno, že si obžalovaný tento čtyřměsíční trest odpykává. Lze sice připustiti, že se stala chyba, pokud výkonem trestu na svobodě v trestní věci Tk VI 705/31 nebylo šetřeno postupu předepsaného v § 264 tr. ř. Leč ve výkonu tohoto trestu na svobodě nelze ještě spatřovati zostření trestu smrti a nenaplňuje porušení předpisů o výkonu trestu ještě zmatečnost podle čís. 12 § 344 tr. ř.; neboť ustanovení § 264 tr ř. je rázu procesuálního, majíc význam jen pro výkon trestu; porušením tohoto předpisu není však ještě porušen hmotněprávní předpis § 50 tr. zák., o který právě při uplatňování důvodu zmatečnosti podle čís. 12 § 344 tr. ř. jde. Že soud nařídil, po případě po vynesení rozsudku smrti alespoň nepřerušil výkon trestu na svobodě, nezakládá zmatečnost hrdelního